

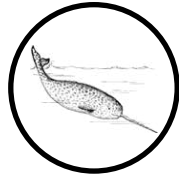
De meisjes van de Schrijfclub

Dinsdagavond kwart over zeven. Ik haast me naar de auto, de map met verhalen in mijn tas. Ze zijn weer fantastisch, denk ik tevreden. Vijftien kilometer verderop haasten de anderen zich waarschijnlijk ook. Iedere eerste dinsdag van de maand komen de leden van de Dia Schrijfclub bij elkaar. We lezen elkaar verhalen voor, waarvan de inkt nog maar net droog is. Soms komen de verhalen vanzelf, soms worden het boeken en soms komen ze met moeite tot stand. Maar altijd zijn ze er. Net als de meisjes zelf. Ik verheug me en ik stap met een glimlach de auto in. De opdracht voor vandaag was: schrijf een verhaal over de toekomst. Ik heb me weer verkneukeld bij het lezen van al die prachtige en al even originele verhalen.

Ik heb mijn auto geparkeerd en ik loop richting de Vismarkt, richting het licht van de stad. De parkeerplaats aan de Hoendiepkade is een goede plek, maar ook donker en grimmig. Mensen komen mij tegemoet gelopen, met tasjes vol eten, gearmd, met vrienden. Groningen leeft op ieder moment van de dag en bij het naderen van de Vismarkt ga ik daarin mee. De oude graanpakhuizen beschermen mij tegen het ruwe weer. Ik loop zo dicht mogelijk langs de gevels, zodat de noordenwind het minst vat op me heeft. Mijn tas houd ik dicht tegen mij aan geklemd.

Zo loop ik daar. Bij de A-brug sta ik even stil. Een wirwar aan boten ligt aan de kade, met lampjes in de mast. Bij de aanblik schieten er verhalen door mijn hoofd. Hoeveel mensen hebben hier met de handen op de brug al gestaan? Nadenkend over een verloren liefde, mijmerend over goede oude tijden, opziend tegen een naderend afscheid? Of gewoon balend van een studieschuld, die ze daarna met een zucht in een van de kroegen even proberen te vergeten.

Ineens tekent zich in de lucht een blauwe gloed af. Ik zie de lichten van de nadere stad nog steeds, maar langzaam begint zich een cirkel van bewegende blauwe lucht af te tekenen. Ik kijk verbaasd om me heen. Andere mensen lopen door, ze lijken geen notie te hebben van het licht. Even om het hoekje kijken kan geen kwaad, denk ik. Ik houd mijn tas voor me, ter bescherming. Voorzichtig steek ik mijn hoofd door de cirkel. Mijn voeten verliezen het contact met de brug. Ik lijk te zweven. Ik kan een moment nergens aan denken. Even ben ik gewichtsloos en niet lang daarna sta ik weer op dezelfde plek op de brug. Er brandt nog steeds licht in de stad. Er lopen nog steeds mensen. Ik raak de reling

aan en die voelt net zo koud aan als daarstraks. Opgelucht loop ik verder, richting Stadscafé Prönk.

De kleine wenteltrap verraadde de ouderdom van het mooie café. Ik loop naar binnen en vraag een meisje in een zwarte rok en witte blouse of er al iemand is. Ze gaat even kijken. In de hoek bij het raam zitten we meestal. Ik gluur alvast om het hoekje. De tafel is bezet. Er zitten vijf oude dametjes. Jammer, denk ik. Dan nemen we wel een ander tafeltje. Bij het raam kun je zo heerlijk naar buiten kijken en wegdromen, terwijl we luisteren naar elkaars verhalen.

‘Mevrouw, ze zijn er allemaal al hoor.’

‘Ik loop met je mee, dank je wel.’

Ik loop achter het meisje aan. Ze loopt richting het tafeltje aan het raam.

‘Hier zitten ze hoor.’

Ik knipper met mijn ogen en ik wil zeggen: ‘Nee, dat klopt niet. Ik zoek vijf meisjes van begin twintig.’ Maar de vijf oude dametjes kijken me vrolijk aan.

‘Ha, daar ben je dan,’ roept de één.

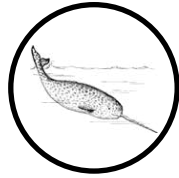
‘Ga lekker zitten. Wij hebben alvast gemberthee en koffie besteld.’

‘Goedenavond dames. Wat een weertje zeg,’ zeg ik terug.

Ik doe net alsof ik niet opmerk dat mijn schrijfvriendinnen vijftig jaar ouder zijn geworden. Maar mijn hele lichaam trilt en ik denk terug aan de blauwe gloed. Ik leg de verhalen op tafel. Met haar rug tegen de muur zit Emma. Haar donkere haar heeft inmiddels grijze strepen gekregen, maar aan haar vrolijke gezicht zie ik direct dat zij het is. Naast haar zit een dametje dat me lachend aankijkt en roept: ‘Hee D. Alles goed?’ Dat moet Iris zijn. Ik kijk haar aan en zie inderdaad dat zij het is. Het dametje dat Marlies wel moet zijn blijft steken in haar verhaal over wat ze vandaag heeft beleefd. Ze steekt haar arm omhoog om de serveerster te wenken.

‘Hey! Wat wil je drinken?’

Blijkbaar lukt het me om de verbazing te verbergen, want geen van allen lijkt verbaasd dat ik er ‘gewoon’ uitzie. Ik ga in het raam zitten, vermoedelijk naast Femke. Ze zit grinnikend achter haar thee. Haar rossige krullen heeft ze lang laten groeien. Naast Femke een dametje met rood haar tot op haar onderrug. Een eigenwijs brilletje op haar hoofd.

Ze heeft alleen een notitieboekje en een pen voor zich liggen. Ariska. Dat kan niet anders.

‘Ha! Leuk dat we er allemaal zijn,’ zeg ik.

De serveerster komt me mijn gemberthee brengen. Ik pak het kopje, maar laat het van schrik vallen. Mijn hand... die is ... oud en rimpelig! Ik kan het niet geloven. Ik ben duidelijk de toekomst ingestapt. Toch raak ik niet in paniek. Wat ik zie bevalt me wel. En ik vertrouw erop dat ik straks door de blauwe cirkel op de A-brug weer terug kan stappen naar nu. Eerst ga ik met mijn oude schrijfvriendinnen verhalen lezen. Want dat is wat we doen. We zijn dan oude besjes geworden, maar wel schrijvende oude besjes, denk ik tevreden.

‘Oké, wie wil er beginnen?’

Niemand wil. Maar dat is altijd zo, denk ik en ik glimlach. Het is een rare avond. Vol magie en mysterie, maar ook vol vriendschap. Ik kan niet wachten om de verhalen te horen, want iets zegt me dat het door al onze verhalen komt dat ik hier nu zit, in de toekomst. Ik heb vijftig jaar van ieders leven tegoed en ik bestel nog maar een nieuwe kop gemberthee. Het kon nog wel eens een lange avond worden.

Diana Jonkman
31 aug 2021